

QIE

Signature

တစ်ဖက်သတ်

အခန်း (၁)

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

ပါးစပ်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် ရေရွတ်မိသည်။ မိန်းကလေး
လှလှမြင်တိုင်း ဒီလိုမျိုး ငမ်းကြောဆွဲတတ် တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

အခုကအသားအရောင် ရွှေရောင်ဝင်းလျက် မျက်ခုံးလှလှ
မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက်လုံးပြူး ဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် ဆံနွယ်လေးတွေ ဂုတ်ပေါ်မှာ
ဖြောင့်စင်းထားသော ကောင်မလေးက သူ့စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်မည် လုပ်ပြီးမှ
လူရှိမှန်းသိလို့ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ဆောရီးလုပ်ပြီး တခြားဝိုင်းကို ရွှေ့သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူနှင့်တစ်ဝိုင်းကျော်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်တာတောင် သူမဆီက
စကားဝါပန်း နံ့လိုလို ခရေပန်းနံ့လေးက သူ့ဆီမှ စွဲထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ရေမွှေးနံ့လို့ သတ်မှတ်လို့ မရသည့် ရနံ့မျိုးပင်။

“ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ”

သူ ထပ်ကာရေရွတ်မိပြန်၏ ။ တချို့မိန်းကလေး တွေက တင်တွေ
ရင်တွေက ဆွဲဆောင်မှု သလို အလှတရားများ ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုများဖြင့်
လည်းဆွဲဆောင်ကြသည်။ ဒီကောင်မလေးကတော့ အလှတရားများ အပြင်
ရနံ့လေးကပါ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျောက်ပျက်မသွားသော ရနံ့လေးကို အဆုပ်ထဲရောက်အောင်
တစ်ဝှိုက်ခနဲ ရှူသွင်းမိရင်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဪ”

အခုထိ ကော်ဖီယူမသောက် သေးဘဲထိုင် နေတာမို့ တအံ့တဩ
လေးတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒီဆိုင်က ကော်ဖီနှင့် မုန့်တို့ အအေးတို့ကို
ငွေတစ်ခါတည်း ရှင်းကာ ယူလာပြီးမှ စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ နေရာယူရခြင်း ဖြစ်သည်။
ကိုယ်လူလာသည့် တန်ဖိုးကို တစ်ခါတည်း ရှင်းခဲ့ရတာ ပါ။

လူရှင်းသည်လို့ မဆိုသာဘဲ သူ့ဝိုင်းနှင့်သူ စားသောက်ရင်း
အေးချမ်းတိတ်ဆိတ် သည်ဟု ပြောလို့ရသည်။ အပြင်ကို မြင်တွေ့နိုင်အောင်
မှန်အကြည်တွေ ကာရံထားပြီး အဲကွန်းအေးစိမ့် မူလည်း ရနေတာမို့ ဒီဘက်ကို
လာဖြစ်သည့် အခါတိုင်း ဒီဆိုင်လေးမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

ဒီဆိုင်လေးက ရည်စားတွဲ လင်မယား တွဲအတွက် သီးသန့်ခန်းလေးတွေ
လည်း ရှိသည်။

ရနံ့မွှေးသော ထိုကောင်မလေးနှင့် ချစ်သူ ရည်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့လျှင်
ထိုအခန်းလေး တွေထဲမှာ အေးချမ်းစွာ ချစ်စကားလှလှလေးတွေ သီကုံးမည်ဟု သူ
တေးမှတ် ထားလိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

သူ လွတ်ခနဲ အံ့အားသင့်ကာ အာမေဇွိတ်သံ ထွက်သွား၏ ။
သူ့အရွယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်က ကော်ဖီခွက် နှစ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ သူမ
ထိုင်သောစားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်လေး ရောက်လာတာကို အပြီးနှင့် ကြိုလိုက်သော သူမ ရဲ့
သွားလေးတွေက ညီညာတန်း ဖြူဖွေးနေသည်။

သူမရဲ့ မေးငေါ့ပြမှုကြောင့် သူထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းကို ကောင်လေးက
တစ်ချက်လှည့်ကြည့် ပြီး ကောင်မလေးရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို လက်ချောင်းလေး

တွေဖြင့် ရွရွလေးဖွ၏ ။

သူထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းလေးက သူမ တို့ထိုင်နေကျ နေရာလေးမို့
ကောင်လေးက နှစ်သိမ့်လိုက် ဟန်တူသည်။

ရင်ထဲမှာ နှမြောတသ လစ်ဟာသွား၏ ။ ကောင်မလေးမှာ ချစ်သူ
ရည်စားရှိနေတာ ပါလား။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားသည့်ရင်က ဘယ်လိုမှ မခံစား
နိုင်အောင် ဖြစ်လို့သွားသည်။

နဖူးလေးပုတ်လိုက် ပါးလေး ဖျစ်လိုက် သူမတို့ ကလူကျီစယ် နေသည်ကို
သူ မျက်တောင် မခတ်ကြည့် နေမိသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူမ ပုံရိပ်လေးပျောက်
ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိခြင်း ဖြစ်၏ ။

အချိန်ကြာလာသည့် အခါမှာ သူ့ဘက်ကို ကောင်မလေး
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မေးငေါ့ပြ ပြန်၏ ။ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကောင်လေး
ဒေါသဖြစ်သွား ဟန်တူသည်။

သူ့စားပွဲရှေ့ကို ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာလေ၏ ။

“ဟိတ်ကောင်”

“ဘာလဲ”

ရင့်ရင့်သီးသီး အခေါ်ခံလိုက်ရတော့ မချေမငံ တုန့်ပြန်ပစ်လိုက်သည်။
တခြားစားပွဲဝိုင်းမှာ အေးဆေးစွာ စားသောက်နေသည့် သူတွေလည်း ရှိတာမို့
ထိုလူ့အသံက ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်

“မင်းငါ့ကောင်မလေးကို ရှိုးနေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟ ဘလိုင်းကြီးပါလား။ ငါကြည့်တာ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဒီလောက် တစ်ချိန်လုံးသိသိသာသာ ကြီး ကြည့်နေသော မသိဘဲ
မမြင်ဘဲ နေမလားကွ၊ မင်းမြန်မာပြည်မှာ နေပြီး ယဉ်ကျေးမှု မရှိဘူးလား”

“မင်းတို့ကရော မြန်မာပြည်နေပြီး လူအများရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုး ပလူးပလဲ
ယဉ်ကျေးမှု မရှိ မနေသင့်တာ မသိဘူးလား၊ မင်းတို့ကြည့် အောင်လုပ်လို့
ငါကြည့်နေတာ”

“အာ တောက် မင်းကွာ”

“ဟဲ့ ခေါင် မလုပ်နဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားရင်
မကောင်းဘူး လာစမ်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဒီကောင် လူပါးဝ လွန်းတယ်”

“ကဲပါ ခေါင်ရယ် ပြောမနေပါနဲ့၊ သူ ဆိုက်ကိုဝင်နေလို့ နေမှာပေါ့”

“ဟာ မင်း”

သူ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ဒီလို ကြည့်ရုံလေးနှင့် ဒီလောက်ထိ
မပြောသင့်ဟု ထင်သည်။ လူတိုင်းကြည့် စရာရှိကြည့် ပြီးစရာ ရှိပြီးနေကြတာပဲ။
သူမ မလှရင် သူကြည့်မိပါမလား။

ဟိုကောင် လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားတော့ သူ ကသိကအောက် ဖြစ်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ရူးနေသည်လို့ ပြောသွားတာပဲ မဟုတ်လား။
မင်းသဝဏ်ဘဝမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဒီလိုမျိုး ဆက်ဆံခံရဖူးခြင်း မရှိပါ။

သူမတို့ ကားလေးရဲ့ နောက်ကနေ သူ အနည်းငယ် မသိမသာ ခွာပြီး
သူ့ကားလေးကို မောင်း၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူမတို့ သွားသည့်နေရာ
သူမရှိသည့်နေရာ အားလုံး သိထားသင့် သည်မဟုတ်လား။

မင်းသဝဏ် ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေး တိုင်းကို
စိတ်ဝင်စား နေတတ်သည့် ကောင်မျိုးလည်း မဟုတ်။

မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။ မင်းဘယ်လို ကောင်မလေး မျိုးလဲ။

မင်းသဝဏ် စိတ်ဝင်စားမှု များစွာဖြင့်။

အခန်း (၂)

“ဒီကောင် ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိဘူးကွာ၊ အတွဲချောင်းရတာ ဝါသနာ ပါတဲ့ကောင်လား၊ ဖွန်ကြောင်တတ်တဲ့ ကောင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မုဒြာပြောသလို ဆိုက်ကို ဝင်နေတဲ့ ကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“လောကကြီးမှာ အဲလို အဆင့်မရှိတဲ့ သူတွေ အများကြီးပါ၊ တွေးမနေနဲ့ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ နောက်လည်း တွေ့စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ မေ့လိုက်တော့”

“ကိုယ်ကတော့ မေ့လို့မရဘူး၊ ကိုယ့်ကောင်မလေးကို အဲလို ဖွန်ကြောင်တာ နည်းနည်းမှ မကြိုက်တာ၊ မုဒြာအရမ်း လှနေတော့ ဒီကောင် ဖွန်ကြောင် ချင်တာ နေမှာပေါ့၊ ကိုယ်က မုဒြာရဲ့ အလှကို ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ခံစားချင်တာ”

“ဟွန်း ဒါတောင် ချိန်းတဲ့ အချိန်တိုင်း ရောက်အောင်မလာနိုင်ဘူး၊ လာတော့လည်း အမြဲတမ်း နောက်ကျတယ် မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

မုဒြာ မျက်စောင်းထိုးပြီး မူနွဲ့စွာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ဇေမ္မုထွင်ဋီခေါင် ပြုံးဖြဖြ ဖြစ်သွားကာ မုဒြာ ဆံနွယ်တွေကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖွပ်လိုက်သည်။ မုဒြာက ခေါင်းကို ယိမ်းနွဲ့လိုက်ကာ

“ဆံပင်ကို မကိုင်ပါနဲ့၊ အဲလိုလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူးဆို”

“မုဒြာ ဆံပင်လေးတွေက ချစ်စရာကောင်းပြီး ကိုင်လို့ကောင်း လို့ပါ၊ ငယ်ငယ်တည်းက ဒီလိုပဲ ကိုင်လာတာပဲ တာကို မုဒြာက အမြဲတမ်း တွန့်တိုတယ်၊ အဖြေပေးပါ ဆိုလည်း မပေးဘူး”

“အချစ်နဲ့ သံယောဇဉ်ကို ငါ ခွဲခြားဖို့ ခက်နေသေးလို့ ပါဟယ်၊ ခေါင်နဲ့ တို့နဲ့က ငယ်ငယ်တည်းက အိမ်နီးချင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ အရွယ်ရောက်လို့ ချစ်စကား ပြောတယ်ဆိုတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တို့က အရင်လိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး

ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်တွေနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီး ပဲနေချင်တာ”

“ဒါဆို ကိုယ်ဟောက်စ်ဆင်းပြီးရင် လက်ထပ်မယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စသွား ပြောထားတာကို မင်းဘာလို့ မငြင်းတာလဲ လက်ခံတာလဲ မုဒြာ”

“နင်က ငြင်းရက်စရာ မရှိအောင် ပြည့်စုံပြီးသားလေ၊ တို့မှာလည်း ချစ်သူမှ မရှိတာ၊ ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက်က သံယောဇဉ် ရှိပြီးသား တချို့သံယောဇဉ်တွေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ချစ်သွား ကြတာလည်း ရှိတာပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ချင်တယ် မုဒြာ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် အချစ်တွေ ရော သံယောဇဉ်တွေရော အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူ့ကို မပေးချင်တာ”

မုဒြာ ဟွန့်ခနဲပင် ရယ်လိုက်မိသည်။ ထွဋ်ခေါင်က အဲလိုစိတ်ကြီး ဝင်ပြီး သဝန်တို တတ်သူပါ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူများနှင့် ခင်တာ မကြိုက်၊ သူများကို သနားလို့ ဖြစ်ဖြစ် မုန့်ဝယ်ကျွေးတာ လက်ဆောင် ပေးတာကအစ မကြိုက်။

ပြီးတော့ အရွယ်ရောက်လာသည့် အခါမှ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် ရသော ဆရာဝန်ဂုဏ်ပုဒ် ကြောင့် သူမဘက်က ချစ်အဖြေပေးဖို့ တွန့်ဆုတ် နေမိတာပါ။

“မုဒြာ”

“ဟင်”

“မင်းဘာရယ်တာလဲ ကိုယ်ပြောနေတာ ရယ်စရာ တစ်ခုမှ မပါဘူးနော်”

“အခုလည်း ချစ်သူရည်းစားတွေလို နေနေကြတာပဲဟယ်၊

ကော်ဖီဆိုင်မှာ ချိန်းတယ်၊ ပန်းခြံတွေ လျှောက်လည်တယ်၊ ရုပ်ရှင်လည်း အတူတူ ကြည့်ကြတာပဲ။ မောနင်း ဂွတ်နိုင်နဲ့ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဖုန်းဆက်နှုတ်ဆက်နေတာ ဒီထက်ရင်းနှီးစရာ အကြောင်းကို ရှိသေးလို့လား”

“ချစ်သူတွေလို ဖက်တာနမ်းတာ မင်းလက်မခံဘူးလေ၊ မုဒြာ ကိုယ်က

အနံ့ပဲ ရှူနေရရင် ဘာကောင် ဖြစ်သွားမလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ခွေးပေါ့”

“ဘာ”

ဇေယျထွဋ်ခေါင်ရဲ့ ကားလေး လမ်းဘေးကို ထိုးရပ်သွားသည်။

စိတ်တိုတိုနှင့် မုဒြာနဖူးလေးကို ဒုန်းခနဲ ထု၏ ။

“အားလားလား”

“မှတ်ထားကိုယ့်ကို ခွေးလို့ပြောဦး”

“ထွဋ်ခေါင်နော် နင်ငယ်ငယ်တည်းက တို့ကိုဆို အမြဲတမ်း
အနိုင်ကျင့်တယ်၊ တို့ကို အသားနာ အောင်လုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူး”

“ချစ်လို့စတာပဲ မုဒြာရယ်၊ တကယ် မင်းက ကိုယ့်အတွက် အရပ်လေးပဲ”

“နင်က တို့ကို အရုပ်တစ်ရုပ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးထားတာပေါ့လေ၊
အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အဖြေမပေးတာ သိလား”

“မင်းအချိန်ဆွဲ နေရင်တော့ ကိုယ့်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ အထဲက
တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်မှာနော်၊ ကိုယ့်လိုဆရာ ဝန်ဖြစ်တော့မယ့် သူကို
ပိုးချင်ပန်းချင်တဲ့ မိန်းကလေး တွေမှ တစ်ပုံကြီး”

“ဟွန်း ကြိုက်ပေါ့၊ ပိုတောင်ကောင်း သေးတယ်”

“ကိုယ် အဲလိုလုပ်ရင် မင်းက ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ထားလိုက်မှာ
ပေါ့လေ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ထွဋ်ခေါင် မကြိုက်ပြန်ပေ။ ကားစက်ကို
ဆောင့်ဆောင့်ကာ နှိုးပြီး ဗြုန်းခနဲ ကားကို ဆောင့်ထွက်လိုက်သည်။

သူ့ကိုစပြီး နောက်ပြီဆိုရင်တော့ ထွဋ်ခေါင် နည်းနည်းမှ

သည်းမခံတတ်။ နှစ်ရက်လောက် ကြာရင် တစ်ပတ်လောက် စိတ်ကောက်ပြီ။ သူမကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားပေလိမ့်မည်။ သူမက မနေနိုင်လို့ စပြီး ဆက်သွယ်မှ စိတ်ပြေသွား တတ်တာမျိုးပါ။

ဒါကြောင့် ထွဋ်ခေါင် နှင့် အပေါင်း အသင်း လုပ်ရတာ တစ်ခါတလေတော့ လည်း စိတ်ကုန် ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမမှာ တခြားအပေါင်းအသင်း များများစားစား မရှိပါ။ တက္ကသိုလ်တုန်းက ပေါင်းသင်း ဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းတွေက အခု လုပ်ငန်း ခွင်ဝင်နေကြပြီမို့ သွားစရာ လာစရာ အပြင်ထွက်ချင်သည့် အခါ နွယ်နွယ်နှင့် ရုံးပိတ်ရက်ဆန်း ဒေးမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ဖြစ်သည်။

သူမလည်း သင်တန်းတွေတက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးလို့ပါ။ မိဘတွေ ကိုယ်ပိုင် ပုဂ္ဂလိက စာသင်ကျောင်း ထူထောင်တားတာမို့ ဆရာမ ဝင်လုပ်စေချင်ပေမယ့် ကလေးတွေကို စာသင်ရမှာ သူမ စိတ်မပါပေ။

အိမ်မှာလည်း ကလေးလိုသာ နေခဲ့တာမို့ စားချင်စား အိပ်ချင်အိပ်၊ လည်ပတ်လည်ပတ်၊ ရှေ့ပင်ထွက်ချင်ထွက်၊ ဒါကိုပဲ သူမ အတွက် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မုဒြာ ဟာ ဝေးတယ်ကွာ၊ အနားမှာ ကိုယ်ရှိနေရဲ့ နဲ့ စိတ်က အဝေးကို ရောက်နေတာ လား၊ ကိုယ်က ဂျူတီဖျက်ပြီး မုဒြာကိုလာတွေ့ တာနော်၊ ကော်ဖီဆိုင်မှာလည်း ဟိုကောင်ဂြိုဟ်မွေးလို့ အေးအေး ဆေးဆေး မနှပ်ရဘူး၊ ဒီနေ့ ကိုယ်ရေလည် တင်းတယ်”

“ကန်တော်ကြီး သွားထိုင်မလား”

“တော်ပြီကွာ ကိုယ်စိတ်မပါတော့ဘူး၊ ဆေးရုံပဲ ပြန်သွားတော့မယ်၊ ဟောက်စ်ဆင်းတဲ့ အချိန်က စာတွေ့ရော လက်တွေ့ရော အရမ်း အရေးကြီးတယ် ကိုယ်က မင်းကို ချစ်လို့ အဲလို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ခွဲပေးနေတာ၊ မင်းကတော့

ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နင့်အကြောင်းပဲ တွေးနေတာပါ။ ကန်တော်ကြီး
ရောက်မှ တို့ဘာတွေး တယ်ဆိုတာ နင့်ကို ပြောပြမယ်လေ၊ ရောက်ဖို့လည်း
နီးနေပြီပဲ ဥစ္စာ သွားရအောင်နော်”

“သွားကိုမသွားချင်တော့တာ၊ သွားလည်း စကားကောင်းပြော လို့ရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်း ဒီကနေ ဆင်းလိုက်တော့”

“ဟင် တို့က တက္ကစီနဲ့ ပြန်ရမှာလား၊ နင်နဲ့ အတူတူ အိမ်ပြန်ရမယ်
ထင်လို့ ကားတောင် ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး”

“မသိဘူးကွာ အဆင်မှမပြေတာ တက္ကစီနဲ့ ပဲပြန်လိုက်တော့”

ထွဋ်ခေါင်က ဇွတ်ပင်ထားသွားသည်။ ထွဋ်ခေါင်က ငယ်ငယ်တည်းက
ဒီပုံစံ ဒီအချိုးပါ။ ယောကျ်ားလေး ဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်ရ စိတ်ဆိုးရတာ နှင့် သဝန်တို
မနာလို ဖြစ်ရတာ နှင့် ဘဝင်တွေ မြင့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လည်း အထင်က ကြီးချင်သည်။

တကယ်ဆို ထွဋ်ခေါင် အခုနောက်ပိုင်းမှ လိုတရ ပြည့်စုံချမ်းသာ
သွားတာပါ။ အရင်က ထွဋ်ခေါင်အဖေက ရွှေပန်းထိမ်တစ်ခုမှာ နေ့စား လစား
ဝန်ထမ်းပင်။ ဒါပေမယ့် ပညာရှင်မို့ ဒီလောက်ကြီး ပြည့်စုံချမ်းသာ တာမျိုး
မဟုတ်ပေမယ့် အဆင့်အတန်း ရှိရှိတော့ နေနိုင်စား နိုင်သည်။

ထွဋ်ခေါင်အမေက ထွဋ်ခေါင်နှစ်တန်း လောက်မှာ ဆုံးပြီး
ခြောက်တန်းနှစ် မှာတော့ ထွဋ်ခေါင်က သိတတ်သည့် အရွယ်ရောက်နေပြီမို့
မိထွေးနှင့် နေရမှာ စိုး၍ သူ့အဖေနောက်ကို လိုက်မသွား။ အသွားနှင့်သာ
နေရစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ထွဋ်ခေါင်အဖေက အမေနှင့်သားကို လိုလေသေးမရှိ
ထောက်ပံ့ပေးကမ်း ခဲ့သည်။ ပျဉ်ထောင် အိမ်ကနေ နှစ်ထပ်တိုက်ဆောက်

ပေးထား၏။ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ထွဋ်ခေါင် အဖေနှင့် ရမှ ပိုပြီး တိုးတက်အောင်မြင် လာတာမို့ မငြိုမငြင် ထောက်ပံ့ပေးကမ်း ခိုင်းခဲ့တာဟု မိဘတွေက တစ်ဆင့် သိခဲ့ကြားခဲ့ရသည်။

“ပွမ်ပွမ်”

“အမယ်လေး”

နားနားကပ်၍ ကားဟွန်းအကျယ်ကြီး တီးလိုက်တာကြောင့် သူမ လန့်ဖျပ်တုန်တက် သွားရသည်။ တက္ကစီလာလျှင် လက်ပြတားဖို့ ပြင်နေတာပါ။ တက္ကစီကား အလာကျဲ သောနေရာကို မှ ထားရစ်ခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်ကို တိုးတိုးလေး သူမ ကျိန်ဆဲ နေမိတာပါ။

“ဟင် ဟိုလူ”

ကောက်ဖီဆိုင် မှာတွေ့ခဲ့သော လူပါလား။ သူမရှေ့မှာ ကားကို ပိတ်ရပ်ပြီး ကားပေါ်ကနေ သူမဆီ လျှောက်လာတာမို့ သူမ အံ့ဩနေမိသည်။ ဒီလူ ဘာလုပ်မလို့လဲ။ သူမ ဆီတည့်တည့် လျှောက်လာ နေတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

“မင်းကောင် ဘယ်ရောက်သွား တာလဲ”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လာမေးနေတာလဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါလား”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ အထာမကျလို့ မေးတာပေါ့ကွ၊ မင်းကောင်က လမ်းမပေါ်တစ်ယောက်တည်း ထားသွားတတ်တာပဲလား”

“အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ်က ဆိုင်ချင်တယ်”

“ဘာ”

“မင်းလို အရမ်းလှတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါသာဆိုရင် အရမ်း

ဂရုစိုက်မိမှာပဲ၊ မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်”

ဆိုက်ကိုကတော့ ဘာတွေလာပြော နေမှန်းမသိပေ။ ရုပ်ရည်က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အဝတ်အစားက ခေတ်လူငယ်တွေလို စတိုင်မိမိ။

ကားအကောင်းစား ကြီးစီးပြီး လာကြောင်နေတာ သဘောတော့ မကျပေ။

“ဟိတ်နေဦး”

သူမ လှည့်ထွက်သွားမည် ပြင်တော့ ရှေ့ကနေပိတ်ကာ ရပ်ထားသည်။

“ဘာလဲ ရှေ့ကဖယ်”

“မင်းဘယ်သွားမှာလဲ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“မလိုပါဘူး”

“ပို့ချင်လို့ပါ၊ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရနဲ့

ကိုယ်ထားသွားရက်ဘူး”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်အချိန်တုန်းက မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားလို့ စကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“မိတ်ဆွေဖြစ်မှ ကူညီရမှလားကွာ ၊ မြန်မာပြည်မှာ လူလူချင်း ရှင်းပင်းကူညီတာ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ပါ။ ဒုက္ခရောက် နေသူကို မစောင့်ရှောက်ဘဲ မျက်နှာလွှဲတာ လူသားမဆန်တာပဲ”

“သူပြန်လာမှာ၊ ဟိုနားခဏပဲ သွားတာ၊ ရှင် ပြန်ပါတော့”

“ဘာလို့ လိမ် ချင်ညာချင်ရတာ လဲ၊ မင်းကောင် မင်းကို ကားပေါ် ကဆင်းခိုင်းပြီး ကားမောင်း ထွက်သွားတာ မသိဘူးထင်နေလား”

“ဟင် ရှင်ဘယ်နေရာက ကြည့်နေတာလဲ၊ ကော်ဖီဆိုင်မှာက တည်းက

နောက်က လိုက်လာတာ လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ကို ပွဲကြမ်းသွားတာ မကျေနပ်လို့ တင်းပြီး လိုက်လာတာ”

“ရှင်က လူမိုက်လား”

“လူလိမ္မာမဟုတ်တော့ သေချာတယ်၊ ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်ရင် ကိုယ်က ခေါင်းငုံ့မခံ တတ်ဘူး၊ ပြန်ဖြလိုက်ရမှာ စားဝင်အိပ်ပျော်တာ၊ မဟုတ်ရင် တစ်နေ့လုံး နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းတော့ဘူး”

“ရှင့်ဘက်က မှားတာကိုတော့ ရှင်ပြန်မတွေးဘူးလား”

“ဘာလဲ မင်းကို ကိုယ်ကြည့်နေတာကိုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ သူမလာခင်တည်းက အငမ်းမရ ရှင့်ကြည့်နေတာ ကျွန်မ မသိဘူးများ ထင်နေလား”

“သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက် မှုရှိတယ်တဲ့၊ ကိုယ်ကြည့်နေတာကို မင်းပြန်မကြည့်ဘဲ သိပါ့မလား၊ မင်းလည်း ကိုယ်အကြည့်တွေကို ကြွေသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

သူ ဒီလိုဒဲ့ကြီး ပြောတော့ သူမ ရှက်ရွံ့ထူပူသွားသည်။
ခပ်မိမိခပ်မိုက်မိုက် စတိုင်နှင့်မို့ သူမလည်း ကြည့်မိသွားတာပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့စူးရှ ဆွဲညှို့ညှို့ အပြုံးများဖြင့်

“မင်း စိတ်ဝင်စားမလားလို့ ကိုယ့်နာမည် မင်းသဝဏ်၊
မင်းနာမည်ကရော”

“အရူး ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ”

“ကြက်ဟင်းခါးသီးပဲ စကားလုံးတွေ မချောမွေ့ဘူး၊ ခါးလည်းခါးတယ်၊ မင်းက ချစ်စရာ ကောင်းသလောက် အပြောဆိုတာပဲ”

“ရှင် လာကြောင်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ ချစ်သူက သဝန်တိုတတ်တယ်၊ ရှင်လက်တွေ့ အမြင်ပဲနော်၊ တခြားယောက်ျားလေး ကြည့်တာတောင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်ကို မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်လည်း ကြောက်တတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တခုတော့ ကြုံပြောထားမယ်၊ မင်းလက်မထပ်ရ သေးတဲ့ အပျိုတစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုယ် ပိုးပန်ခွင့် ရှိတယ်၊ မင်းရော မင်းကောင်ရော ပိတ်ပင်လို့ မရဘူး”

“ဟာ ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားမရှိပေမယ့် ချစ်သူရှိတယ်လေ၊ စည်းတွေ ကမ်းတွေ ရှင်နားမလည်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်အဲဒါတွေ သိပ်မသိဘူး၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကို ပြန်ကြိုက်ဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲ ထားတယ်၊ မင်းကောင်ထက် ပိုချစ်တတ်ရင် မင်းကိုယ့်ကို ချစ်လာမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟား ရှင် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ရူးနေတဲ့သူပဲ၊ ဒီလိုအရူးမျိုးကို တစ်သက်စာ တွာတာပဲ”

သူမ ပိုးစိုးပက်စက်ပြောပြီး တက္ကစီကို လက်ပြတားကာ ကားပေါ်တက်၍ အမြန်မောင်းခိုင်း လိုက်သည်။ ထိုလူလိုက်လာ မလာတော့ မသိ။

ဒီကိစ္စက ထွဋ်ခေါင် ထားခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ။ ခပ်ညစ်ညစ်နှင့် ထွဋ်ခေါင်ကို တစ်ပတ်လောက် မခေါ်ဘဲ ပစ်ထားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ နေနိုင်သရွေ့ နေဦးပေါ့။

အခန်း (၃)

“ဟာ မင်းကွာ ရည်းစားရှိတဲ့ ကောင်မလေးများ သွားကြိုက်ရလားကွ အံ့ပါကွာ၊ မင်း ငရဲ ကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အစက အဲလောက်စိတ် မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ ချစ်စရာကောင်း လို့ ကြည့်နေမိတာ၊ သူ့ရနံ့လေးက ဖြတ်သွားတာတောင် ငါ့နှာခေါင်းမှာ စွဲကျန်နေလို့ကွ၊ ငါက ဟင်းချက်တို့ တခြားစားစရာ တို့ဆိုရင်တောင် အရသာထက် အနံ့ကို ကြိုက်မှ စားတတ်တာ အကျင့်လေ မင်းသိသားနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေး အနံ့က ပန်းရနံ့တစ်မျိုးမျိုး ထွက်နေတယ်၊ ရေမွှေးလား လိုးရှင်းလား ရှန်ပူလာတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီ အနံ့ကို ငါအရမ်းခိုက်သွားတယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဖွန်ကြောင် လိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အနံ့ကြောင့် တတန်းတန်း ဖြစ်သွားတာ မင်းက ခွေးမို့လား”

အောင်စိုးပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရှုတ်ချနေသော်လည်း သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်မဆိုးပေ။ ဘာမဟုတ်သည့် ကောင်က ဘာလိုင်းကြီးဖွဲသွားတာကိုပဲ မခံနိုင်တာပါ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီကောင် ဟီးရိုးလုပ်ချင်သလို ကိုယ်လည်း ဟီးရိုးလုပ်ချင်တာ ပါပဲ။

“ငါ ပေါက်လာတာနော်၊ မင်းဓားစာခံ ဖြစ်သွားချင်လား အောင်စိုး”

“ဘာလဲ ကောင်မလေး ရည်းစားနဲ့ ငြိလာတာလား”

“အလကား ဘာလိုင်းကြီး ဝင်ဖြတာကွ၊ အဲဒါကြောင့် ငါတင်းသွားတာ”

“သူ့ရည်စားကို ပေါ်တင်ကြီး ရှိုးနေမှတော့ သူလည်း ပေါက်သင့်တာပဲလေ၊ သူ့နေရာမှာ မင်းဆိုရင်ရော ကိုယ့်စော်ကို တခြားကောင် နာဘူးထပြီး သွားရည်တများများ ကြည့်နေရင် မင်းကြည်ဖြူ နိုင်လား”

“ဟ ငါ အဲလောက် နှာဘူးမကျဘူး၊ ဘယ်နေရာမှလည်း
အကြည့်မရွှေ့ဘူး၊ မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ ကြည့်နေတာပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီ ထက်ဆိုးရင်လည်း ငါသာ အဲဒီ ကောင်မလေး ရဲ့ ချစ်သူဆိုရင်
မင်းလိုကောင်ကို နုတ်နုတ်စင်းပြီး အသေသတ် ပစ်မယ်”

“မေတ္တာထားတယ်ပေါ့”

ပြောင်ချော်ချော်ပြောရင်း အသားလွတ် တစ်ခုကို တူနှင့်ညှပ်၍ ပါးစပ်ထဲ
ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘီယာတစ်ကျိုက်ကို အရသာခံ၍ သောက်လိုက်သည်။
အောင်စိုးကတော့ အမြည်းမစားဘဲ ဝီစကီကို ရေမရောဘဲ အသေစောအောင်
သောက်တတ်သူပင်။

“ဟိတ်ကောင် အသေစောနေဦးမယ် ”

“ငါက အရက်ကို အသီးအနှံနဲ့ မြည်းတာ ဘယ်တော့မှမသေဘူး မင်းသာ
အသားတွေ အဆီအဆိမ့် တွေနဲ့ မြည်းလို့ ရောဂါရပြီး သေမှာ”

“ငါက အကြိုက်သောက်တတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး ခံစားချက်
ရှိတဲ့နေ့သာ ဖြေဖျောက်တာ”

မင်းမှာဘယ်နေ့ရော ခံစားချက်မရှိလို့လဲ၊ အိမ်ကို ဘီယာမသောက်ဘဲ
ပြန်တဲ့နေ့ဘယ်နေ့ ရှိလဲ ငါ့ကိုပြော”

“ဒါကတော့ကွာ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တိုင်း အကုသိုလ်များလို့ပေါ့၊ ငါက
ဘဝမှာ အပျော်တွေနဲ့ ပဲလွင့်ချင်တာ၊ ဖေဖေ ဆုံးတဲ့အချိန်က ငါသိတတ်တဲ့
အရွယ်မရောက် သေးလို့လား မသိဘူး ခုချိန်တွေလောက် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ကွာ ဟိုလူကြီးမျက်နှာ မြင်တိုင်း ဆွဲဆွဲထိုးပစ် ချင်တယ်၊
မေမေယောကျာ်း ဘာလို့လုပ် လိုက်တာလဲလို့ပေါ့”

“မင်းအမေ အမှီရှာသင့်လို့ ရှာတာ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်အမေကို

အပြစ်မတင်ရင် မင်းဟိုလူကြီးကို လည်း အပြစ်မမြင်တော့ ဘူးပေါ့၊ အခုက မင်းကြောင့် သူတို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲ နေရမှာပဲ”

“ငါကလည်း သူတို့ကို စိတ်မချမ်းသာ စေချင်ပါဘူး”

“ဘာကွ”

မင်းသဝဏ်စကားကြောင့် အောင်စိုး အနည်းငယ် အံ့သြသွား ခဲ့သည်။

မင်းသဝဏ်မှာ ဒီလိုညဉ်ဆိုးလေး ရှိမှန်း မသိလို့တော့မဟုတ်ပါ။

အိမ်မှာနေသည့်အချိန်တွေဆို သူ့အမေနှင့်ပထွေးကိုအ

မြကန့်လန့်တိုက်အရွဲ့တိုက်နေတတ်သည့် လူဆိုးလေးပင်။ အခုလည်း

အချို့မချဉ်မဲ့ပြီးနှင့်

“မင်းက ဘာကိုအံ့သြသွားတာလဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲအဲဒါရှိတယ်၊

ငါ့စိတ်ဆင်းရဲသလိုအဲဒီ လူကြီး လည်း စိတ်မချမ်းသာစေရဘူး။

“မင်းက တစ်အိမ်တည်းအတူနေနေတာ နှစ်တွေလည်းမနည်းတော့ဘူး၊

မင်းဘက်ကနည်းနည်း

လောက်လျှော့လိုက်ရင်အားလုံးအဆင်ပြေသွားမယ့်ကိစ္စကွာ”

“ငါသာအဲသလိုလျှော့လိုက်ရင်ပထွေးဆိုတဲ့လူကခေါင်းပေါ်ချေးတက်ပါလဲ

အောင်စိုး၊အခုတောင် သူ့အမေနဲ့သားဆီတနင့်တပိုးပို့တယ်၊ သူကလည်း

အိမ်မှာစည်းစိမ်အပြည့် ခံစား တယ်၊ မေမေကလည်း အဲဒါကို ကျေနပ်ပြီး တပြုံးပြုံး

ငါလုံးဝကို မကျေနပ်တာ”

“သူ့ရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့်မင်းတို့အိမ်စီးပွားရေးပိုတိုးတက်လာတာဆို၊

ဒီလူအလကားထိုင်စားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ နားလည်းပေးလိုက်စမ်းပါ”

“နားလည်းပေးခိုင်းရအောင် အဲဒီ လူက မင်းကိုနှမပေးထားလို့လား၊

သူ့ဘက်ကနာမနေနဲ့၊ မင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ဘက်ကလည်းတွေးပေးဦး၊ အဲဒီ

လူကြီးက ငါ့အမေနဲ့အတူ အိပ်နေတယ်၊ ငါ့အမေပစ္စည်းတွေ
ခွာယူနေတယ်ဆိုတာတွေ့ပြီး၊ ငါဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ဘူး”

“ကလေးအထာတွေနဲ့ကွာ၊ လင်မယားဖြစ်နေပြီပဲ အတူအိပ်တော့
ဘာဖြစ်လဲကွ၊ မင်းလည်း မင်းမိန်းမရရင် မိန်းမနဲ့ပဲအတူအိပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟိတ်ကောင် စကားကို ကတ်သတ်မပြောနဲ့၊ ငါ ဆွဲထိုးမိမယ်”

“မ မလုပ်နဲ့ ဟိတ်ကောင်”

လက်သီးနှင့်ရွယ်လိုက်မှတကယ်အထိုးခံရတော့မည်ဆိုတာသိပြီးအောင်ရဲ
သည်။ ကိုယ့်အနားမှာအဖော်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အတူရှိနေပေးတတ်သည့်
သူငယ်ချင်းပမို့ သူ သည်းခံပေးလိုက်တာပါ။

မဟုတ်လျှင် စိတ်မြန်လက်မြန် ဒေါသထွက်လွယ်သော သူ့စရိုက်ကြောင့်
အောင်စိုးအရိုးတခြား၊ အသားတခြား၊ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“သဝဏ် ဟိုလေ ငါတို့မင်းအိမ်အကြောင်း မပြောဘဲ
မင်းကောင်မလေးအကြောင်းပြောကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ဒီနေ့ ပြဿနာတက်လာတဲ့ ရည်းစားရှိတဲ့ကောင်မလေးလေ၊
သူနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးဒါပေမဲ့သူ့အိမ်ကိုတော့ငါသိခဲ့ပြီးသူစီးသွားတဲ့တက္ကစီနောက်ကင်

“ဒါဆို မင်းရှေ့ဆက်တိုးမှာပေါ့”

“မင်းသဝဏ်နောက်ကျကျန်တယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်မရှိဘူးလေကွာ၊
လိုချင်တာရအောင် ယူတတ်တာ ငါ့အကျင့်ပဲ၊ အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားတာ မရှိပါဘူး၊
သူလက်မထပ် သေးသရွေ့ ငါ့ဘက်ကကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေး ရှိရမှာပေါ့
မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဟိုကဆိုက်ကိုလို့ ပြောသွားတာ”

“ဘာ”

“ဘာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက တော်တယ်လို့၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်လုပ်ကြ တာပဲ၊ မင်းဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကွာ”

အခြေအနေ မကောင်းလို့ မြှောက်ထိုးပင့် ကော်လုပ်နေသည်ကို တာ သူသိသည်။ သူကလည်း ဒါကိုပဲ ကျေနပ်ကာ

“နီးရာဓားကြောက်တတ်မှ အသက်ချမ်းသာရာ ရတယ်ဆိုတာ မင်းသဘော ပေါက်လွယ်သားပဲ အောင်စိုး”

“ဟေ”

“ငါ အဲဒီ ကောင်မလေးကို တကယ်ချစ်မိသွားတာကွ၊ ငါ့ရဲ့ဖူးစာ ရှင် ဖြစ်လာလိမ့် မယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်တာ ပိုက်ဆံပေးရတာ မှတ်လို့ ယဉ်သာယဉ်”

“ငါ့ကို အရွဲ့တိုက် ပြောနေတာလား”

“ဘီယာ ဘယ်နှစ်ခွက်မှ မသောက်ရသေးဘဲမရစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ ငါတို့ဒါလေး ဖြတ်ပြီး သွားမယ်လေ”

“အိမ်စောစော မပြန်ချင်ဘူး၊ အိမ်ပြန်ဖို့ အကြောင်း သတိမပေးစမ်းပါနဲ့၊ လေတဲ့နေ့ဆို ငါအပြင်မှာ အိပ်တတ်တယ် ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်”

“ဒီနေ့ တကယ်အပြင်မှာ အိပ်မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး နောက်ကျပြီးမှ အိမ်ပြန်မလို့ပါ၊ စောစောပြန်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး၊ မေမေနဲ့ ဟိုလူကြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်အောင်

ငါမပြန်သေးဘူးကွာ၊ မင်းအတူ နေပေးမှာမဟုတ် လား”

“ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အရက်ကို အလကားသောက် နေရတာ ၊

ကြိုက်တဲ့အချိန်မှ သာပြန်၊ မင်းကို ငါဘာမှ မပြောတော့ဘူး”

အဲလို လိုက်လျောတတ် မှုတွေကြောင့် အောင်စိုးနှင့် ပြောမနာဆိုမနာ
ပေါင်းသင်း ဖြစ်နေခြင်း ပင်။ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်တိုင် ပင်စရာလည်း
ဒီကောင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။

အိမ်ပြန်ချိန်တွေဟာ အမြဲတမ်းနောက်ကျလျက်။

*

အခန်း (၄)

“အိမ်ပြန်တာ အရမ်းနောက်ကျလိုက်တာ သားရယ်၊ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းနီးပါး ဒီလိုအချိန်ထိ အပြင်မှာ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ သား။”

မေမေ့ကို ဘာစကားမှ မတုန့်ပြန်ဘဲ အိမ်ထဲဝင်လာ ခဲ့သည်။ သူ့ဘယ်အချိန် ပဲအိမ်ပြန်ပြန် မေမေ တံခါးဖွင့် ပေးမှ ကျေနပ်တာပါ။ သူ ဘယ်အချိန်ပြန် ရောက်မည်ဆိုတာ မေမေ ဖုန်းဆက် မေးလည်း သူ ဘယ်တော့မှ မပြော။

ဒါမှ ဘယ်အချိန်ရောက် လာမလဲ မျှော်မှန်းပြီး ဟိုလူကြီးနှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ အတူတူ မနေဘဲ ဧည့်ခန်းကနေ ထိုင်စောင့် နေမှာ မဟုတ်လား။

မေမေမစောင့်ဘဲ အိမ်အကူ မစော သော့ဖွင့်ပေးပြီး ဆိုလျှင်တော့ သူ အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ အပြင်ကနေ တံခါးကို တဂျွန်းဂျွန်း တဝုန်းဝုန်း ထုနှက်ရိုက်ပုတ်၍ သောင်းကြမ်းတတ်သည်။

ခြံစောင့် ကိုမောင်ငယ် လာဆွဲလည်း ကိုမောင်ငယ်ကို အော်ဟစ်မာန်မဲ ပစ်တတ်သည်။ ဒါကြောင့် ကိုမောင်ငယ်ကလည်း လာမဆွဲရဲ။ သူ့ရဲ့ သောင်းကြမ်းမှုတွေကြောင့် အိပ်မရသော မေမေ ကသာ အပေါ်ထပ် ကနေ ဆင်းလာပြီး တံခါးလာဖွင့်ရသည်။

“သားလေး အရက်နို့ကလည်း တထောင်းထောင်းနဲ့ မင်းအရက်သမား ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အရက်သမား ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘီယာသောက်တာ”

“အတူတူ ပဲမဟုတ်ဘူးလားကွယ် ဘာသောက်သောက် မူးတာပဲ၊ သားကို မေမေ အဲလိုပုံစံမျိုး မမြင်ချင်ပါဘူး၊ မေမေ့ကို မသနားဘူးလား သား။”

“သား သနားစရာလိုလို့လား၊ မေမေ့ကို ဟိုလူကြီးက သနားနေ

ချစ်နေကြင်နာနေ တာမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ကွယ်”

“မေမေ”

“ဟင် သား”

“သား မေမေနဲ့ အိပ်ချင်တယ်”

“ဪ သားရယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ မအေနဲ့ အိပ်ချင်ရလား၊ သားက လူပျိုကြီး ဖြစ်နေပြီလေ သားရဲ့”

“အာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်အမေနဲ့ ကိုယ်အိပ်တာပဲ၊ မေမေ့ လက်မောင်းပေါ်မှာ ခေါင်းလေးအုံးပြီး အိပ်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာ ရှိလဲ၊ ဖေဖေ ဆုံးတဲ့ အချိန်တုန်းက မေမေက သားအားမငယ်ရအောင် ဆိုပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သိပ်ခဲ့တာလေ၊ ဒီလူကြီးနဲ့ မရခင် အချိန်ထိပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီ တုန်းက သားက ငယ်သေးတယ်လေ၊ အခု သားကငယ်တော့တဲ့ အရွယ် မှ မဟုတ်တာ၊ ကလေးလို ဆိုးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲသား။ မေမေလည်း တစ်နေကုန် ရွှေဆိုင်ထိုင်ရတာ ပင်ပန်းတယ်၊ သားအန်ကယ်လည်း ပန်းတိမ်ဘက်မှာ အုပ်ချုပ်ရတာ ပင်ပန်းတာပဲ၊ ညဘက်လေးပဲ မေမေတို့မှာ နားနားနေနေလေး နေရတာ ၊ သားကနေ့တိုင်း ဒီလိုကြီး လုပ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျတော့ မနက်အိပ်ရာထရင် မေမေ ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်၊ သားက လိမ္မာမှပေါ့ သားရယ် နော်”

“လိမ္မာရင် စိတ်ပင်ပန်းရတယ် မေမေ၊ သား လူမိုက်လေးပဲ လုပ်ချင်တယ်”

နှုတ်ခမ်းကို စူ၍ ပြောကာ မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင် လိုက်သည်။
ဒီဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်မှာ မေမေ့ ပေါင်ပေါ် လှဲအိပ်ရင်း တစ်ညလုံး ဟိုလူကြီး အခန်းထဲ

မသွားအောင် သူ လုပ်နေကျပါ။

မေမေညလုံး ပေါက်ဒုက္ခတွေ ခံရတာ ကိုလည်း သူ မသနားမိခဲ့ပေ။
မေမေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတာကို ဟိုအရင်ကတည်းက လက်မခံ နိုင်ခဲ့တာ။
ဖေဖေ မဟုတ်သော တခြားသူစိမ်းယောကျ်ား တစ်ယောက်နှင့် မေမေ အတူအိပ်
အတူစား အတူနေ အတူသွား လုပ်နေခြင်းဟာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက မခံစားနိုင်
ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ထား မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဪ ကိုအောင် ဒီမှာ သားဂျီကျနေလို့လေ၊ ကိုအောင်အိပ် နင့်ပါ၊ ထား
သားအိပ်ပျော်မှ လာခဲ့ပါမယ်”

ဦးအောင်ဘွားအသံကြားတော့ သူ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချထား လိုက်သည်။
ဦးအောင်ဘွားက ရှေ့ကဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ထားရဲ့သားက ငယ်တော့တဲ့ အရွယ်မဟုတ်ဘူး။ ဘွဲ့ရပြီးတာတောင်
ကလေးလို လုပ်နေတာ မဟုတ်သေးပါဘူး ထားရယ်၊ အခု ညတစ်နရီ ကျော်နေပြီ၊
သူမလာမချင်း ထားအိပ်ရေး ပျက်ခံပြီး နေ့တိုင်း စောင့်နေရတယ်၊
နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆိုတော့ ထား ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာမယ်လေ၊ ထားရဲ့သားကို
နားလည်အောင် ပြောပါတော့လား ထားရယ်”

“သားက နားမလည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အမေကို ကလေးလို
ဆိုးချင်နေတာပါ”

“အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ ကိုယ့်သားလည်း သူနဲ့ ရွယ်တူပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရမ်း
ရင့်ကျက်နေပြီ၊ ဆယ်တန်းဆိုလည်း ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့တယ်၊ သူလို
ရိုးရိုးမေဂျာနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဟောက်စ်ဆင်း နေရပြီ၊
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခဏတဖြုတ်တွေ့ရဖို့ မပြောနဲ့ တစ်လတစ်ခါ တွေ့ဖို့
အဆင်မပြေရင်တောင် ဖအေဖြစ်သူကို ဘာမှ အပြစ်ပြော ရှာတာမဟုတ်ဘူး”

သူ့သား နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြောခံရတော့ သူ မြုန်းခနဲ မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲက ခုန်ထလိုက်သည်။

“အန်ကယ့်သားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှိုင်းယှဉ်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး အန်ကယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က အခြေအနေချင်း တူလို့လား၊ အရင်က အန်ကယ်၊ နယ်တကာလှည့် ငွေထွက်ရှာ နေရတော့ သူနဲ့ အချိန် ပြည့်အတူတူ နေခဲ့ရလို့လား၊ မတွေ့မမြင်ရဘဲ ဝေးကွာနေရတာ ကို သူ အကျင့်ပါ နေပြီလေ၊ အခု မေမေနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အဆင်ပြေမှ အတူတူ နေချင်ပါတယ်လို့ ပြောပါ တော့မလား၊ အန်ကယ် ဒီအိမ်မှာနေမှ သူ ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ဝတ်ဖို့စားဖို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သား သားအဲလို မပြောရဘူးလေ”

“ပြောမှာပဲ မေမေ၊ သူ့သားနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောပြောနေတာ သားတင်းတယ်၊ အခြေအနေချင်း ဘဝချင်းမတူတာ သူ မသိဘူးလား၊ သားက မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စံစားနေတာ သူတို့က အခုမှ”

“အန်ကယ်လည်း အန်ကယ်တတ် ထားတာနဲ့ မင်းအမေ စီးပွားရေးကို ပံ့ပိုးကူညီနေတာပါ၊ အန်ကယ် အလကား ထိုင်စားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်ကထက် စီးပွားရေး တွေတိုးတက်အောင် မြင်လာတာ မင်းအမေ အသိပါ မောင်သဝဏ်၊ ဒီအိမ်ကို အန်ကယ်ရောက် လာလို့ အကျိုးယုတ်တာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ အဲလိုမပြောရဘူးလေ သားရဲ့၊ သားအန်ကယ်က သားအပေါ်ရော ဘာမကောင်း တာရှိလို့လဲ၊ သူ့သားလိုပဲ သားကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီး ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တာပါ၊ သားဆယ်တန်း နှစ်တုန်းက သူ့သားဆီတောင် မသွားဘဲ သူနဲ့ မေမေနဲ့ တစ်ညလုံး တစ်ယောက် တလဲ ထိုင်စောင့်ပြီး သားကို စာကျက်ခိုင်းခဲ့ကြ တာလေ၊ ဂိုဒ်ဌားထားတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေတောင်

သူ့လောက်သားအပေါ် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“အဲဒါက မေမေ့ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်တာပါ။ သားအတွက် ကော်ဖီလာပို့ရင် သူ့အတွက်လည်း ပါတယ်။ လက်ဖက်သုပ်ဆိုလည်း သူ့ဖို့သီးသန့်ထည့် ယူလာတယ်။ မေမေကြင်နာတာ ဂရုစိုက်တာ ခံချင်လို့ အဲလို လုပ်တာ”

“သားရယ် ကလေးကျ နေတာပဲကွယ်”

သားကိုဒေါသက်ထား ဘယ်လိုဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့် ရတော့မည် မသိပေ။ သားခြောက်တန်း နှစ်လောက်မှာ ကိုအောင်ဘွားနှင့် လက်ထပ် မည်လို့ ပြောကတည်းက သားက အတိုက်အခံလုပ် ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေ ဆုံးပေမယ့် ဖေဖေ မဟုတ်သောသူကို ဖအေမတော်နိုင်ဘူးဟု ဇွတ်အကြောက်အကန် ပြောသည်။ မိမိလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းလို ဖြစ်ခဲ့သော ကိုအောင်ဘွားနှင့် လက်ထပ်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ တောင်းအားတော့ထည့် လူအားတော့ ခနဲ၊ အကွပ်မရှိတဲ့ ကြမ်းပရမ်းပတာ။ အလံမရှိသော အရထား အမြင်မတင့်တယ် ဆိုသလို မုဆိုးမ မိမိကို သွေးတိုးစမ်း ချင်သူတွေက အများသားပင်။ စီးပွားရေး လောကမှာလည်း မိန်းမသားမို့ ဘယ်သူမှ လေးလေးနက်နက် အထင်တကြီး မဆက်ဆံချင်။ ဟိုဟိုဒီလို ကြံစည်ချင်သူတွေ၊ သွေးထိုးမြှောက်ပင့် အပိုင်းစီးချင် သူတွေနှင့် တကယ်ကို စိတ်ချောက်ချားစရာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ အကြောင်းသိ အစင်းသိ ကိုအောင်ဘွားနှင့်လက်ထပ် ခဲ့ခြင်းပင်။ ကိုအောင်ဘွားက ပန်းထိမ်ဆရာ ဆိုတော့ မိမိ စီးပွားရေးနှင့်လည်း အံ့ကိုက်ကွက်တိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားရေးက ဒီရေအလား မြန်မြန်ဆန်ဆန် တိုးတက်အောင်မြင် လာခဲ့တာပါ။ ဒါကို သူ့မိသားစုကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်း နေတာ ငြိုငြင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

“မေမေ”

“အင်းဘာလဲ သား”

“သားနဲ့ အိပ်မှာလား”

“သားရယ် မဆိုးပါနဲ့၊ မေမေလည်း ကောင်းကောင်း နားချင်လို့ပါ”

“သားအခန်းထဲမှာ နားလို့ရတာပဲ”

“ကဲ ထားရဲ့သား စိတ်တိုင်းကျ သူ့အခန်းထဲသာ လိုက်သွားလိုက်ပါကွာ၊

မဟုတ်ရင် ကိုယ်တို့ တစ်ညလုံး အိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ထပ်မှာ
ဝုန်းဒိုင်းကြနေမှာ သိရဲ့သားနဲ့”

ဦးအောင်ဘွား စိတ်လျော့ကာ အပေါ်ထပ်ပြန်တက် သွားသည်။ သူ
အားရပါးရ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးပြီး မေမေ့ ပါးကို နမ်းမွှေးလိုက်၏ ။

မေမေက သက်ပြင်းချကာ မျက်စောင်းဝေ့သည်။

“ခက်တော့တာပဲ သားရယ်၊ သားကို မေမေပြောဆို မရိုက်ရက်လို့
သားဆိုးနေတာလား၊ မေမေက ဖတဆိုးလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားတာ၊
ဒီလိုဆိုးနေလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး သားရယ်၊ သားက ငယ်တော့တဲ့
အရွယ်မဟုတ်ဘူး ရင့်ကျက်သင့် ပါပြီ”

“မိဘတွေက သားသမီး တွေကို အဘိုးအဘွားကြီး ဖြစ်တဲ့အထိ
သူငယ်နှစ်စားလေးလို့ ထင်ပြီး ရင်အုပ်မကွာ ထားချင်ကြတာဆို မေမေက သားကို
မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တာပေါ့ သားရယ် ချစ်တာပေါ့၊ မေမေ့ သားလေးကို အူဝဲလေးလို့
ထင်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမှာတော့ ကလေးလို ဆိုးနေလို့
မရဘူးလေ၊ သားအန်ကယ်က သားကို ချစ်လို့ ဒီလိုကိစ္စကို ခွင့်လွှတ်ထားတာ၊
အဲဒါကို သားနားလည် ရမယ်”

“ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ၊ သူတို့က မေမေ့ကို မှီခိုနေရတာ ၊ မေမေ့သား ဖြစ်တဲ့သားကိုလည်း အရိပ်အခြေကြည့် ဆက်ဆံတတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ မေမေ၊ အဲလို အလိုက်မသိရင် အဲဒီ လူကြီးကို ဒီအိမ်ပေါ် မှာတောင် မထားဘူး”

“သားရယ်”

ဒေါ်သက်ထား သက်မတွေပဲ ချလိုက်မိသည်။ သားကို ဖျောင်းဖျရတာ ကျွဲပါးစောင်းတီး နေရသလိုပင်။

ပထွေးဖြစ်သူကို အမြင်စောင်း နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် အကောင်းမြင် တော့မှာလဲ။ သားစိတ်လေး ပြေရာပြေကြောင်း ဖြစ်ဖို့သာ ဖြေသိမ့်ရတော့ မှာပါ။

“သားလေး အိပ်ချင်ပြီ မဟုတ်လား၊ သားအခန်းထဲ သွားမယ်လေ”

“အခန်းထဲ ရောက်ရင် အိပ်ပျော်သွားမှာ၊ အိပ်ပျော်သွားရင် ဟိုလူကြီးဆီ မေမေ သွားအိပ်နေမှာ စိုးလို့၊ ဒီနားမှာပဲ မေမေ့ ပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်တော့မယ် မေမေ”

“ကဲ သားသဘော သားရယ်၊ သားကို မေမေ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မနိုင်တော့ဘူး”

ဒေါ်သက်ထား စိတ်မလျော့လို့ မဖြစ်တော့။ သူ့အလို မလိုက်လျှင် ကိုအောင်ဘွား ပြောသွားသလို သားက တစ်ညလုံး သောင်းကြမ်းနေတော့မှာ။ သားဒီလို ဖြစ်သည့် အချိန်တိုင်း ကိုအောင်ဘွားကို မျက်နှာမပြရဲအောင် အားနာလေသည်။

ဒီလိုသာ ရှေ့ဆက်သွားလျှင်ဖြင့်။

အခန်း (၅)

ရှေ့ဆက်ရည့် ခြေလှမ်းတွေကို သူ ခဏရပ်ထား လိုက်သည်။

ကောင်မလေး အိမ်နားအထိ အတင့်ရဲ မသွားသင့်ဘူး ထင်လို့ပါ။ အိမ်ထဲကနေ အပြင်ကို ကောင်မလေး ဘယ်အချိန် ထွက်မလဲ ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ကြည့်ဦးမှ ဖြစ်မှမဟုတ်လား။

“ဟင် ဟိုကောင်က ဘာလဲ”

ကောင်မလေး တို့ခြံဝင်းထဲ ဟိုကောင်ဝင်သွား တာမြင်လိုက်တာမို့ သူ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်က ဒီနားဝန်ကျင်မှာနေတာကြောင့် ကားမပါဘဲ အဲဒီ အိမ်ထဲဝင် သွားတာလား။

ဒါဆိုလျှင်တော့ သူ ပိုပြီးချဉ်းကပ်ရခက် တော့မည် ထင်သည်။ အိမ်အဝင် အထွက်ရှိနေပြီ ဆိုလျှင် မိဘတွေ သဘောတူ ကြည်ဖြူထားလို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။ သူ့စိတ်တွေ ကသိကအောက် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟူး မလွယ်ပါလား ကောင်မလေး”

သူ ညည်းတွားရင်းဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ ဆက်စောင့်နေ လိုက်သည်။ ဟိုကောင်ကို တစ်နာရီ လောက်နေမှ ပြန်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြစ်သွား ပြန်၏ ။

နောက်ထပ်တစ်နာရီ ထပ်အကြောမှာတော့ ကောင်မလေး ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်လာတာကို သူ ဝမ်းသာအားရ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလဲ၊ စကြဝဠာအနံ့သွား လိုက်စမ်းကွာ ငါလိုက်ပြီးသားပဲ”

ကောင်မလေး ကနောက်က မျက်ခြေပြတီမခံဘဲ သူတောက် လျှောက်လိုက် လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်နေရာ အရောက်မှာ သူငယ်ချင်း

ဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်။ သူမကား ပေါ်တက်လိုက်သွားသည်။
မီးပွိုင့်ရောက်တော့လည်း သူ့ကားကို အမြင်မခံ။ စင်တာတစ်ခု
ရှေ့အရောက်မှာတော့ သူမကားလေး ပါကင်ဇေရာယူကာ သူငယ်ချင်း လက်ကိုဆွဲ၍
စင်တာထဲ ဝင်သွားသည်။

သူ မသိမသာပဲ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ သူမ နာမည်လေးသိရဖို့
ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့သည် မဟုတ်လား။

သူမက သူငယ်ချင်း နှင့် ရယ်လိုက်မောလိုက်ဖြင့် သူ့ကိုလုံးဝ
သတိမထားမိပါ။

“ဟဲ့မုဒြာ နင်ထွဋ်ခေါင်နဲ့ မခေါ်ပြန်ဘူးလား၊ ဘာလဲ ဟိုက
စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် သွားပြန်ပြီလား။”

“ဒီတစ်ခါ ငါကောက်တာ၊ သူဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်ဘူး။ ခုနက
အိမ်လာတာလည်း ငါ ရေချိုးအလှပြင်နေတာ အကြောင်ပြုပြီး ဆင်းမတွေ့လိုက်ဘူး။”

“ဟယ် အံ့ဩစရာ ကြားသားမိုးကြိုးတော်၊ နင်တို့တစ်ခုခု ဖြစ်တိုင်း
ဟိုက စိတ်ကောက်လို့ နင်ချည်းပဲ ချော့ရတာ မဟုတ်လား၊ နင့်ဘက်က ကောက်စရာ
ရှိလည်း နင်ပဲအရင်စ ချော့ရတာ လေ။”

“အဟဲ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါက နင်နဲ့ တွေ့လို့ရတဲ့ ရက်က
တိုက်ဆိုင်သွား တယ်လေ၊ ငါ့ဘက်က တင်းလို့ ရတဲ့အနေအထားလေး ဖြစ်သွားတာ
ငါကံကောင်း သွားတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မုဒြာရယ် နင်ကတော့လေ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး
ဒီတစ်ခေါက် ကောက်ရတဲ့ အကြောင်း အရင်းက ဘာလဲ။”

“ငါ့ကြောင် တစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့ဟာ၊ ငါ့ကို ကော်ဖီဆိုင်မှာ
ဖွန်ကြောင်နေတာကို အဲဒီ တစ်ယောက်ကို သွားပွဲကြမ်းတယ်။”

“ဟယ် ဒုက္ခပဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“မဖြစ်ရအောင် ဆွဲခေါ်ထုတ်လာရ တာပေါ့ဟယ်၊ အဲဒါလမ်း
လမ်းရောက်ရော သူကတော့ မအားတဲ့ကြားက ငါ့ကို လာတွေ့ရတယ်၊ ဒီပြဿနာ
ဖြစ်သွားတော့ စိတ်မပါတော့ ဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ချထားခဲ့တာပဲ၊
ငါက သူနဲ့ တွေ့မယ် ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ကားယူလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ
ဒေါက်ပြုတ် သွားတာပေါ့၊ တက္ကစီငှားစီးပြီး အိမ်ပြန်ရတာ လေအဲ”

မုဒြာက တစ်ခုခုကို အမှတ်ရသွားသလို ခြေလှမ်းပါရပ်သွားသည်။ သူမ
သူငယ်ချင်း ကောင်းမလေးလည်း ရပ်သွားကာ မုဒြာမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့ စင်တာထဲရောက်မှ အိမ်မှာပိုက်ဆံကျန်ခဲ့လို့
ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံစံနဲ့”

“ဟိုလူ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီ နေ့က ဖွန်ကြောင်တဲ့ လူပေါ့၊ ငါတို့နောက်ကို လိုက်လာတယ်၊
ငါ့ကို ထွဋ်ခေါင် ထားခဲ့တာ သိသွားတာပေါ့ဟာ၊ ငါကျိုးတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့”

“ငါ တက္ကစီငှားတော့ မယ့်အချိန်မှာ ငါ့အနားမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး
သူလိုက်ပို့မယ် ပြောတယ်”

“ဟယ် အတင့်ရဲသားပဲ၊ လူပုံစံက ဘယ်လိုလဲ ချောလား”

“အင်း စတိုင်လည်း မိုက်တယ်၊ မိန်းကလေး တွေအသည်းစွဲ
လောက်မယ့်ပုံစံမျိုးပေါ့၊ အဝတ်အစား ဝတ်တာလည်း လူငယ်ဆန်ပေမယ့်
စမတ်ကျတယ်”

“ဝေဖန်နေတာတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုံပဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ငါ့မှာ ထွဋ်ခေါင်ရှိပြီးသား”

“အေး အဲဒါ ငါပြောချင်နေတာ နင့်အနားမှာ ထွဋ်ခေါင်ရှိနေရဲ့နဲ့ ရှိုးတယ်ဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ် တော်တော် မလွယ်တာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ဆိုက်ကို ဝင်နေပါတယ်၊ ကြောင်နေပါတယ်လို့ ငါပြောတာပေါ့ လာပါဟယ် ဈေးဝယ်မယ်၊ မမလင်းတို့ ဒီနေ့အကျ..အသစ် အဆန်းတွေ ရောက်တယ်ဆိုလို့ နင့်ကိုချိန်းလိုက်တာ၊ ထွဋ်ခေါင်အတွက်လည်း အကျ..တစ်ထည် ဝယ်သွားရမယ်”

“မိန်းမ စိတ်ကောက်မလို့ဆို ဒီတစ်ခါလည်း နင်ပဲ စချော့ဦး မလို့လား”

“ခုနက ဒဏ်ပေးလိုက်ပြီလေ၊ အဟင်း ငါကျေနပ်သွားပြီ၊ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ နောက်ရက်တွေကျ နင်တို့က ငါ့အနား ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုပဲ အဖော်လုပ်ရမှာ”

“ဝဋ်ရှိသရွေ့ ခံလိုက်ဦးပေါ့ဟယ်”

ကြားနေရသမျှ သူမဘက်က လိုက်လျောရတာ ချည်းပင်။ ဟိုကောင်က ဘာမို့လို့ သူမ ဒီလောက် အလျှော့ပေး ဆက်ဆံနေရတာ လဲ။ သူသာဆိုလျှင်တော့ သူမကို အစွမ်းကုန်လိုက်လျော အလျှော့ပေးကြင်နာ မိမှာပါ။

နာမည်လေးက မုဒြာတဲ့။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ နာမည်ရော လူရော။ မင်းမှာ ရည်းစား မရှိရင် သိပ်ကို ကောင်းမှာပဲ မုဒြာရယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဆိုတဲ့ ကောင်က မင်းမှာ ဘယ်လိုအနှောင်အဖွဲ့တွေ ရှိရှိ ရအောင်ချစ်မှာပါ။ ကိုယ်က မင်းသဝဏ်လေ။

လိုချင်တာကို မရဖူးဘူး ဆိုတာမှ မရှိခဲ့တာ။

မုဒြာ မုဒြာတဲ့လား။

